

helfonda, ja rentis seal ommale kohta, ja kui keif olli korra peale seadnud, ka 1860 ommale naese wõttis, kes nisamma illus ja tõ armastaja olli, kui endine Eiso. Kui olli agga wangi põlweš wigga sanud, et tifikuse haigus temma jures nähha olli. Eisu ja Easu ei teadnud temma middagi ja ei tahtnud ka teada! agga temma omma kallis naene ja laps surrid soja haigusse ärra ja nüüd olli temma jälle üksi ja wägga furb!

Selle aja sees anti krono polest kasko, et nekrudi wõtminne peab tulles ja et iggaüks noor mees, kes wannaduse polest selle aelinne on, peab omma koggokonda taggasi tulles, kuidas seadus sedda kassib. Nenda tulli ka Kui, wõttis numri ja läks!

Enne agga kui nekrudid ärra läksid, tulli kohtule firri ja rahha, selle palwega, et kohhus pididi Kui lahti lastma ja teist temma assemele kauplema. Kui ja kohhus ei sanud arro kust firri ja rahha tulnud; agga kohhe tulli teine, wõttis rahha ja astus Kuige assemele, ja nenda sai temma ka krono tenistussest lahti.

Kui Kui nüüd keigist lahti olli, läks mõnne aea pärrast ka omma sündimisse kohta waatma ja juhtus koggematta Eisuga kokko, kes mustas leina rides; sest temma Eas olli ärra furnud. Eiso kutsus Kuie omma maeasse, rakis temmale esmalt ommast häddast ja lessepõlwe kurwaštussest kuma silma weega. Pärrast, kui Eiso näggi, et Kui ikka üks ja se samma wagga ja tašsane olli, kuidas temma enne olnud, ütles nuttes: „Minno armas Kui! Kas sa woid mulle ja weel ennam õnša Easule andeks anda, keif jedda hädda ja õnetust, mis temma kurja mele läbbi sinno peale on tulnud? Kas sa tead ka, kes sind krono tenistussest on lahti osnud? Sedda teggin minna siis, kui ma arro sain, et sa nekrudiks ollid antud. Sest wata! minno õnnis mees olli jodik, kardimängia, laisť tõle ja igga-wisi sandi melega. Mitto õõd jäi ta metsa joobnud mahha, külma-kaste, tule ja kurja ilma kätte mārja Ma peale mahha, külmetas kangešte, hakkas kidduma ja surri sedda hinda! Agga enne, kui surrema hakkas, kut-